

UNDERVERKET

Martin sprang fram till den rostiga gamla bilen som hade stannat femti meter längre bort på vägen. Han frös i sin tunna jacka och hade längtat efter den där liften i ett par timmar. Han hade stått länge nog och huttrat och glott efter de enstaka bilarna som skumpade förbi. Vägen var dåligt underhållen och hade stora hål i asfalten, djupa gropar som en del förare skickligt och vant styrde förbi, men som andra körde rätt ner i. Han väntade bara på att en bakaxel skulle knäckas och få nån bil att rasa ner i backen på underredet. Det skulle vara rätt åt dem som inte stannade och tog upp honom.

Gubben som körde, vred på huvudet, kastade en ointresserad blick på honom och nickade, knappt märkbart, när han sjönk ner i baksätet. Martin slängde ner bagen bredvid sej, uppe på en sliten ljusbrun resväska. Sen petade han undan ett par flaskor på golvet för att få ner fötterna.

Det satt en passagerare till höger om gubben. Nån som inte hade märkt när bilen stannade och som hade dragit upp jackan och dolt ansiktet, antagligen för att få sova i fred. Det kunde vara en tjej. Han försökte lukta sej till ifall det var en tjej. Tjejer brukade ju lukta av sprejer, deodoranter och sånt.

Han vidgade näsborrarna och drog in luft. Möjligen fanns där en svag doft av äpple, kunde den komma från passageraren?

Bilen luktade i fall fall hemtrevligt av gammalt damm, cigarrettrök och läckande het motorolja, och framförallt var den varm. Martin borrade sej ner i sitt hörn och blundade. Om det var nånting mer än mat som han längtade efter så var det sömn.

Han hade rest i stort sett oavbrutet en han startade. Första etappen i en bil vars ägare skulle komma att sakna sitt fordon när han vaknade på morgonen. När bensinen tog slut, hade bilen övergivits, en ny hade stulits, men Martin hade blivit lämnad kvar på vägkanten, sviken av sina kamrater. Efter en tids sökande efter de försvunna hade han gett upp och fortsatt norrut. Han var inte ensam om att tigga skjuts eller tjuvåka. Konkurrensen var svår. Alla var på flykt åt norr, undan torkan och svälten. Bussar, bilar, kärror förspända med åsnor och mulor. Tungt lastade cyklar med däcken platta mot marken. Martin tyckte han hade rest i evigheter fast han bara hade hållit på i några veckor. Men nu hade han lyckats ta sej in i det land som var hans mål, lämnat den stora flyktingströmmen bakom sej och var nästan framme.

Framme hos nån som han aldrig hade träffat och som inte väntade på honom.

Han tänkte på familjen i den gamla nedlastade pick-upen som hade tagit upp honom utanför den dammiga håla där han hade blivit övergiven. Han hade fått plats uppe på packningen tillsammans med familjens två barn och kom att sitta intill äldsta barnet som en flicka i trettonårsåldern och som förstulet tryckte sitt lår mot hans. Martin låtsades som om han inte märkte det. Han pratade istället med flickans bror som berättade att familjen hade drivit en paprikaodling i sin hemby, men nu hade gett upp på grund av vattenbrist och tagit med sej det nödvändigaste för att uppsöka släktingar norrut.

Martin undrade efteråt hur det hade gått för dem. För folket i den trakt som familjen var på väg till var i sin tur också i rörelse, mot platser ännu längre norrut.

Han domnade långsamt bort i baksätet men sov som en katt, hela tiden medveten om vad som försiggick omkring honom. Dunsarna när hjulen slog mot hålen i vägen, gubbens muttrande och svärande när han försökte parera de värsta groparna, höjningar och sänkningar av motorvarvet.

Han hann slå upp ögonen i god tid innan bilen stannade. Spikmattor och fyra karlar, klädda i uniformer av grått, grovt tyg och med k-pistar nonchalant hängda över axlarna. Zon VIII, den sista zonspärren, måtte det gå vägen den här gången också!

Han gjorde en snabb summering av flyktmöjligheterna. Till höger låg en åker, lika gråbrun och trist som åkrarna i hans hemland. Till vänster torrskog. I skogen skulle det vara möjligt att försvinna mellan de grå stammarna. Men bara möjligt. Fyra karlar med vapen. Nej, det vore vansinne att kasta sej ur bilen och chansa på flykt för att sen försöka smita över gränsen på ett mindre bevakat ställe. Hellre bli tillbakaskickad och försöka igen.